

повичъ. Той знаелъ съвършено гръцкия (елинския) езикъ и елинската наука, която носѣла име *елиникѡ*. Когато се кажело за нѣкого, че той знае добре *елиникѡто*, всички разбирали, че той приказва не по просто гръцки говоръ, а по изкусенъ, книжовенъ езикъ, знае старогръцкитѣ книги и науки, умѣе да пѣе по ноти и да кърши гласътъ си като най-изкуснитѣ пѣвци и сладкодумци. Такива майстори на елиникѡто се посочвали като първенци, благородници, и всѣки тичалъ да ги слуша, било когато говорятъ, било когато пѣятъ.

Карловскиятъ учителъ Райно Поповичъ билъ такъвъ елинобългарски ученъ и първенецъ. При него тичали на учение българчета отъ много мѣста. При него билъ пратенъ и Гандьо Кръстевъ отъ Котелъ.

Понеже билъ беденъ, момъкътъ постъпилъ въ дома на учителя си да се учи, да му помага и да му пошества въ домашнитѣ работи. Както въ Котелъ при родителитѣ си, тъй и въ Карлово, Гандьо се отличавалъ съ скромность, послушность, добъръ нравъ и блага душа. Училъ се много добре на гръцки, пишелъ бързо и красиво, та учителъ Райно му давалъ да преписва много ржкописи или да му помага въ преводъ отъ старогръцки на български.

Райно Поповичъ преподавалъ на ученицитѣ си по елински езикъ. Затова и училището му се наричало *елино-българско*. Чудно нѣщо! Въ това елино-българско училище българчетата, безъ да сж чували въ роднитѣ си мѣста гръцка речъ, много бързо и добре научавали елиникѡто, та почвали да приказватъ съ учителя си и помежду си като сжщински елини. Тѣ се гордѣли предъ неукитѣ българи, а пѣкъ нѣкои дори взели да се наричатъ елини, сиречь благородници.

Гандьо Кръстевъ се издигналъ между другитѣ, като пръвъ по знание и по писмо, та Райно Поповичъ го направилъ свой помощникъ.

Когато завършилъ училището въ Карлово съ отли-